

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1966/2018
27.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., које заступа пуномоћник Марина Перић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 482/18 од 13.04.2018.године, у седници већа одржаној дана 27.09.2018.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 482/18 од 13.04.2018.године.

Образложење

Апелациони суд у Новом Саду је побијаном пресудом Гж1 бр. 482/18 од 13.04.2018.године, делимично преиначио првостепену пресуду Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 295/16 од 05.12.2017.године и одбио као неоснован тужбени захтев за обавезивање тужене да тужиоцима исплати увећану плату за рад у сменама и то тужиоцу АА у износу од 161.678,87 динара са затезном каматом од 16.09.2017.године до исплате и обрачунату затезну камату у износу од 58.374,21 динар, тужиоцу ББ у износу од 159.695,73 динара са затезном каматом од 16.09.2017.године па до исплате и обрачунату затезну камау у износу од 67.610,45 динара и тужиоцу ВВ у износу од 163. 855,30 динара са законском затезном каматом од 16.09.2017.године и обрачунату затезну камату у износу од 59.175,25 динара, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 220.691,00 динар са затезном каматом од дана извршности па до исплате. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове спора. Одбијена је жалба и потврђена је првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу. Обавезани су тужиоци да туженој накнаде трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде у преиначеном делу тужиоци су изјавили ревизију са позивом на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. и 404. ЗПП. Ревизија је изјављена због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио да ревизија тужилаца није основана.

Другостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неоснован је ревизијски навод да је иста захваћена битном повредом из члана 374. став 1. у вези са чланом 2. и 8. ЗПП. Другостепени суд је поступао у оквиру своје надлежности. Пресуда је заснована на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку на које је другостепени суд правилно применио материјално право.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у радном односу код тужене у ватрогасно-спасилачком одељењу у ..., на радном месту ватрогасца-спасиоца-возача са звањем полицајца. У спорном периоду радили су у сменама. Тужиоцима је за рад у сменама утврђен додатни коефицијент од 0,145 од основице. Наведено увећање је у проценту ниже од процента увећања плате по основу сменског рада, који је прописан Законом о раду од најмање 26% од основице, односно Законом о полицији који се примењивао до 01.02.2016.године у висини од 28,6% од основне плате. Разлика у заради за утужени период по основу увећане зараде за сменски рад обрачуната је за сваког тужиоца појединачно у висини постављеног тужбеног захтева.

На основу овако утврђених чињеница првостепени суд је усвојио тужбене захтеве. Закључио је да су тужбени захтеви основани имајући у виду одредбу члана 108. став 1. тачка 2. Закона о раду којом је гарантована исплата увећане зараде за рад у сменама под условима да исти није вреднован при утврђивању основне зараде и то најмање 26% од основице. Основаност тужбеног захтева проистиче по оцени првостепеног суда из одредбе члана 147а Закона о полицији који се примењивао до 01.02.2016.године, који је прописивао увећање плате за 28,6% од основне плате ако запослени ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено. И важећи Закон о полицији у одредби члана 187. став 1. тачка 5. прописује право на увећану зарату од 28,6% од вредности радног сата основне плате, ако се ради на пословима на којима се рад у смени обавља повремено. Исто је прописано и Посебним колективним уговором за полицијске службенике који се примењивао до 24.09.2014.године, а затим од 07.03.2015.године. Стога закључује да тужиоцима припада разлика између исплаћеног и припадајућег увећања на плату по основу рада у сменама у проценту од 28,6%.

Насупрот становишту првостепеног суда, другостепени суд је преиначујући првостепену пресуду у целости одбио тужбени захтев за исплату ралике зараде по основу сменског рада. Обзиром да из наведених законских одредби Појединачног колективног уговора и члана 11. Правилника о платама запослених у МУП-у произилази да запослени има право на додатак на плату за сменски рад у случају да тај рад није вреднован кроз коефицијент плате, другостепени суд правилно закључује да је неоснован тужбени захтев за исплату разлике увећане зараде по основу сменског рада обрачунате уз увећање од 28,6% од основне плате имајући у виду да је тужиоцима сменски рад вреднован кроз додатни коефицијент.

Неосновано је указивање ревидента на погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда и да су тужиоци који континуирано обављају послове по сменама доведени у неравноправан положај у односу на раднике који само повремено обављају послове по сменама што је супротно члану 23. став 2. Универзалне декларације о људским правима и Уставу Републике Србије, који забрањује дискриминацију по било ком основу. Процент увећања плате од 28,6% прописан чланом 147а Закона о полицији намењен је запосленима који раде на пословима на којима се сменски рад уводи повремено. То је додатак на плату који није узет у обзир при вредновању послова радног места због тога што за то радно место није предвиђен рад у сменама. Увећање плате се обрачунава на сваки сат рада ако запослени који нема сменски рад повремено ради у сменама. Тужиоцима је рад у сменама изражен кроз коефицијент за обрачун плате при вредновању послова радног места и исплаћује му се за сваки месец. Како је нередовност у раду на неким радним местима стални услов рада и тако је вреднована кроз коефицијент, а на неким местима није стални услов рада већ се уводи повремено, то ни запослени на тим радним местима нису у истом положају. Стога је неосновано позивање ревидената на право запослених на једнаку зараду за исти рад или рад исте вредности коју остварују код истог послодавца.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одбио ревизију тужиоца као неосновану.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић